

Ευταξίας Χαράλαμπος, συνέντευξη, 09/02/2006

Κοίταξε, ο νέος δεν υπήρχαν δουλειές να πεις. Λίγοι αυτοί ήταν, που ήταν επαγγελματίες. Άλλος ήταν μαραγκός και έφτιαχνε καμιά πόρτα και την πόρτα με σανίδια και ροκανίδια, τέτοιες πόρτες φτιάχνανε, πέντε-έξι που' τανε μπακάληδες, οι δε οι άλλοι, άλλος είχε δύο αγελάδες, άλλος είχε πέντε κατσίκες. Αυτή ήταν η ζωή μας. Δεν είχαμε. Να μην τρελαινόμαστε, δηλαδή, και λέμε ότι είχαμε και είχαμε. Τώρα, δε μπορώ να πούμε, μπήκαμε σ' άλλη κατηγορία ανθρώπων. Τότε δεν ήμασταν. Να σκεφτείς ότι σφάζαμε τα Χριστούγεννα ένα γουρούνι και όλο το χρόνο, μέχρι το Πάσχα, έπρεπε να χορέψουμε γύρω. Άλλο καβουρμά πιάσαμε, άλλο παστό κάναμε, άλλο λουκάνικα κάναμε. Δεν πουλούσαμε ούτε κιλό.

-Και στον ελεύθερο χρόνο, ας πούμε, τι κάνατε; Δε μπορεί να δουλεύατε και όλο τον καιρό.

Καθόσουνα. Βοηθούσες αυτούς που κάθονταν. Δεν υπήρχε δουλειά. Όταν δεν υπάρχει δουλειά, ούτε καφενεία υπήρχαν, αν δε πηγαίναμε δεκαεπτά χρονών, δεν έμπαινες στο καφενείο. Ερχόταν ο αστυνόμος και ταυτότητα άμα δεν έδειχνες, τραβούσες σκαμπίλι και έβγαινες έξω. Δεν είχε. Τώρα δώδεκα χρονών παιδάκι πάει και στρώνεται στην καφετέρια. Δεκαεπτά χρονών και κοβόμασταν να πάμε στο καφενείο. Δε πηγαίναμε.

-Σινεμά και τέτοια είχε τότε; Ερχόταν ας πούμε;

Ερχόταν τα καλοκαίρια πότε-πότε κανένα θέατρο που έβγαινε να γυρίζει στην περιφέρεια. Το στήνανε μες στην πλατεία. Πηγαίναμε και βλέπαμε τον «Αγαπητικό της Βοσκοπούλας».

-Θυμάστε έτσι πολύ καμιά παράσταση, κάτι, κάποιο έργο που να σας έκανε εντύπωση;

-Θυμάμαι τον «Αγαπητικό της Βοσκοπούλας». Που πήγαμε και ήταν οι δύο θείες μου, η Σμαραγδή και η Θεσσαλή. Και όταν αυτή πήρε το φαρμάκι και έπεσε κάτω, οι θείες μου έβαλαν τα κλάματα. 'Μα το κορίτσι ήπια φαρμάκι μαρί' και αφού τελείωσε το δράμα, στην κωμωδία βγαίνει πάλι η ίδια. Λέει η θεία μου η μία «Μαρί Σμαραγδή, αυτή δεν ήταν, μαρί, που πήρε το φαρμάκι; Μα δε θα ήταν φαρμάκι, ζάχαρη θα ήταν μαρί».

-Και σινεμά πότε πρωτοείδατε εσείς;

Σινεμά γύρω στο '60.

-Εδώ στο χωριό;

Είχαμε και έναν από εδώ που είχε σινεμά, έπαιζε. Το '66 και πιο μπροστά, το '57.

-Τότε έφερνε αυτός τα έργα; Πού ήταν; Κάπου σταθερά ή όπου βρει το έπαιζε;

Είχε εδώ πέρα ένα μύλο και το έβαζε μέσα και έπαιζε. Ύστερα, σ' άλλα χωριά όταν πήγαινε, είχε στέκι που πήγαινε. Το καλοκαίρι σ' ένα έξω μέρος έβαζε ένα άσπρο πανί.

-Και γινόταν έτσι;

Όπως σου λέω.

-Ποιο ήταν ένα έργο που σας έκανε εντύπωση; Που έκανε έτσι;

Γενικά, τότες μας έφερναν κάτι τούρκικα έργα, το δράμα ήταν εκεί και τα ελληνικά μας έργα ήταν. Ο έρωτας τότε επικρατούσε, γιατί υπήρχε και μπέσα τότες. Το σ' αγαπώ ήταν μεγάλη κουβέντα, τώρα δε.